

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4669/2019
27.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миланка Танасковић, адвокат из ..., против тужене „ББ“ АД из ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 47/19 од 09.07.2019. године, у седници од 27.11.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 47/19 од 09.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 47/19 од 09.07.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Рашкој П 337/18 од 09.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да је ништава и не производи правно дејство одредба члана 6. став 1. Уговора о динарском готовинском кредиту од 27.04.2016. године, према којој се корисник кредита обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење плати банци једнократну накнаду у висини од 2% од износа одобреног кредита. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужилци исплати на име стицања без основа 20.000,00 динара са законском затезном каматом од 27.04.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 47/19 од 09.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” 72/11, 55/14). Наиме, побијана пресуда донета је у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године, који се односи на трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и друге трошкове које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита, па нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом од 06.08.2018. године, тужила је тражила утврђење ништавости одредбе уговора о кредиту која се односи на трошкове кредита и исплату износа од 20.000,00 динара. Овај износ је као вредност предмета спора унет у увод првостепене и другостепене пресуде.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање које не прелази динарску противвредност од 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. ст. 1. и 4. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић